

10e jaargang no. 5 / november 2002

Cerebraal nieuws

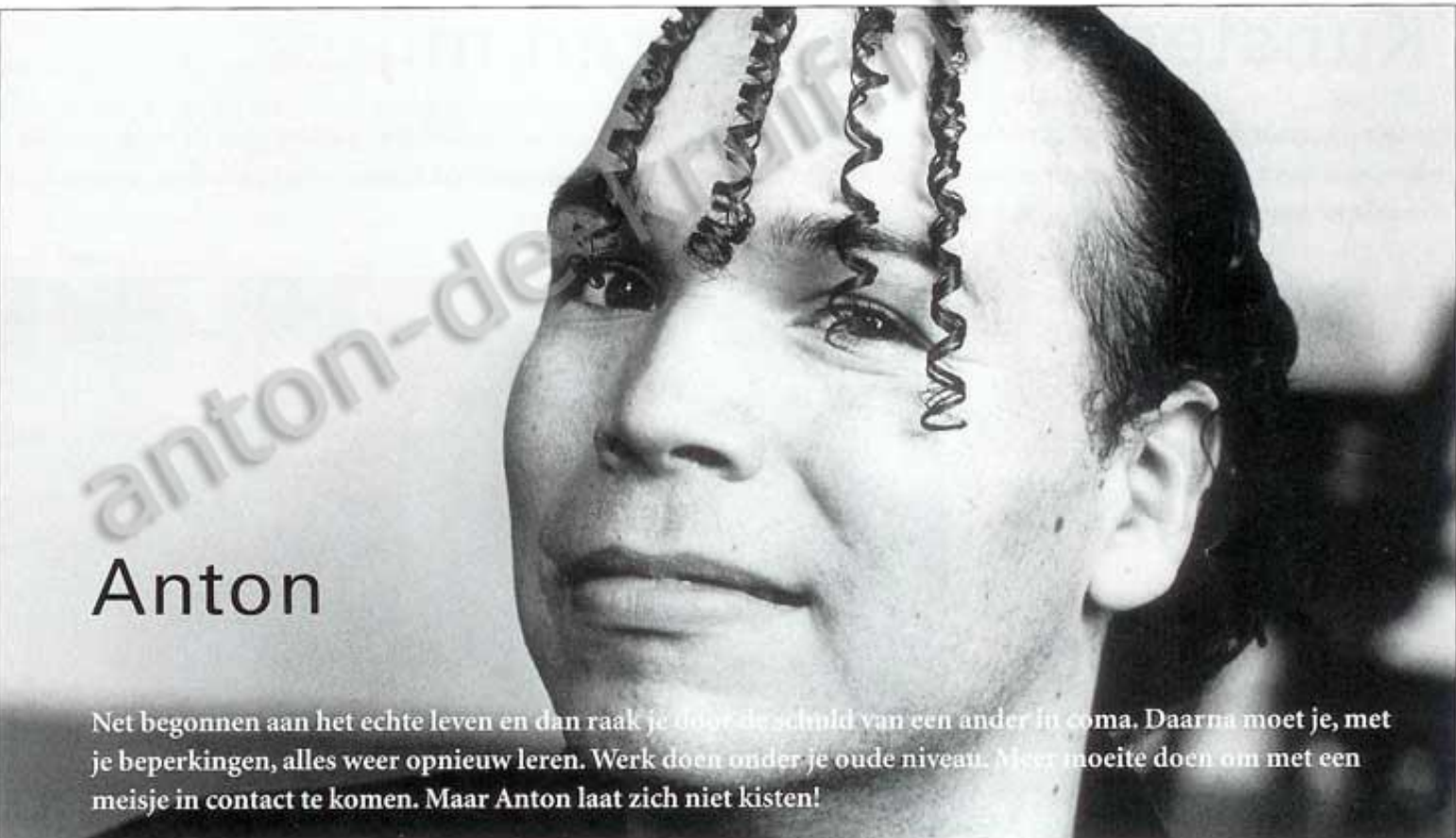
Jubileum-
nummer

Zin geven
aan
je leven

Vereniging voor mensen met niet-aangeboren hersenletsel en direct betrokkenen

Anton

Net begonnen aan het echte leven en dan raak je door de schuld van een ander in coma. Daarna moet je, met je beperkingen, alles weer opnieuw leren. Werk doen onder je oude niveau. Meer moeite doen om met een meisje in contact te komen. Maar Anton laat zich niet kisten!

Mijn naam is Anton de Kruif. Ik ben nu 27 jaar oud. Een paar weken voor mijn éérentwintigste verjaardag gebeurde er iets rampzaligs. Ik was 's nachts op mijn motor onderweg naar huis, toen ik door een dronkelap die van een zijweg kwam, werd aangereiden. Die man werd achtervolgd door de politie, dus wilden ze eerst hem arresteren. Pas toen ze er zeker van waren dat hij niet weg kon lopen gingen ze naar mij kijken. Ze gingen weliswaar reanimeren, maar beschouwden mij als dood. Uiteindelijk bracht een ambulance me naar het Utrechts Medisch Centrum, waar ik bijna zeven weken heb gelegen.

Daarna kwam ik dankzij mijn moeder die over 'Charlotte Oord' had gelezen, in Tilburg terecht. Ze hadden daar een speciale kliniek voor jonge comapatiënten. Ik heb in 'Charlotte Oord' (dat nu Leypark heet) héél goed het eerste stadium van mijn revalidatie meegemaakt! Na een langdurig coma ben je al je vaardigheden kwijt; je wordt mentaal voor de tweede keer geboren. Hoe je moet praten en ook hoe je je hersenen aanstuurt

om dingen te onthouden die er die dag gebeurd zijn. Ik kan me helaas bijna niks herinneren van wat ik precies in Tilburg heb gedaan.

Vervolgens ging ik naar het Militair Revalidatie Centrum in Doorn omdat ik ten tijde van het ongeluk militair was en Doorn dichterbij mijn woonplaats Amersfoort ligt. Qua spierkracht kon ik vrij snel weer een paar meter lopen. Mijn rechtersvoet stond echter in de spitsstand en daar ben ik uiteindelijk in 't Roesink, een revalidatiekliniek in Enschede, aan geholpen. Ik kon eindelijk weer zelfstandig douchen!

In 1999 ging ik (ook vanwege ruimtegebrek bij mijn moeder) helemaal zelfstandig wonen. Wel met hulp van Thuiszorg en Begeleid Zelfstandig Wonen. Waar ik héél blij om ben is dat dat goed gaat. Zo kon ik al weer vrij snel sporten bij een fijne sportschool in Amersfoort.

Ook heb ik veel aan Centrum 'de Paraplu' in Utrecht, waar ik verschillende cursussen deed, zoals 'Leef je Eigen Leven' en verschillende computercursussen. Dat hielp allemaal mee bij

mijn terugkeer in de 'normale' maatschappij. Waar ik wel moeite mee heb zijn relaties. Zowel met een vriendin als met vrienden. Dat komt misschien ook omdat ik bijna niet meer uitga. Vroeger wilde iedereen mijn vriend zijn, maar nu heb ik moeite om nieuwe échte vrienden te ontmoeten, om maar te zwijgen van een vriendin! Het leek ook wel of mijn pigment in de war was. Ik had opeens een afwisselende kleur huid, hier en daar wat lichter of donkerder. Terwijl ik door mijn afkomst (mijn oma komt van Curaçao) over behoorlijk wat pigment beschik! Ik kijk altijd met een positief oog naar de toekomst: zo zit ik nu bijvoorbeeld weer op school (MBO Informatica). Ze hebben daar speciaal voor mij het theoriegedeelte opgesplitst. Hoewel het eigenlijk beneden mijn oude niveau is, heb ik nu met sommige vakken wel moeite door een incorrecte interpretatie. Maar om mijn hele leven hoofdzakelijk van een WAO uitkering te leven is absoluut mijn doel niet!

Anton de Kruif